

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΦΑΝΑΤΙΚΟΥ ΑΜΥΝΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ!...

‘Ο άνθρωπος που πέρασε τη ζωή του παλεύοντας μεταξύ του καλού και του κακού. ‘Οργισ και τύψεις. ‘Ο γάμος του Μελλερκι με την ανεψιά του Μαζαρίνου. Πώς ο Μελλερκι ήθελε να κάνει τους υπηρέτες του ηθικούς. Τόνοιρο με τον ‘Αρχάγγελο Γκέρνιελ. Μπρεστά στο βασιλέα. ‘Η έγκατάλειψις του Μελλερκι από τη σύζυγό του, κτλ.

με τον Σατανά!...

‘Ο ‘Αριάνδος ντε λά Μελλερκι απόφευγε από μικρό παιδί από τον παρθένο αυτό διχασμό της προσωπικότητός του. Σέ ηλικία δώδεκα χρόνων ένοικησε την ίδια όρεξη για γλέντια και διασκεδάσεις, που αισθάνονταν οι μεσοκίτιοι άνδρες. Συγγρηγνός βασανιζόταν από τρωακές τύψεις συνειδήσεως, με τη σκέψη ότι δεν άφιέρωσε ολόκληρη την προσοχή του στα θεία — σαν ένας γέρος, που βρισκόταν στα χείλη του τάφου και άγωνια για τη σωτηρία της ψυχής του. Έφτανε όμως να δη μία ώραια γυναίκα μπροστά του, για να ληρμονήσει και τις ιστοσχέςσις που έδινε πριν από λίγο στην Παναγία να μην άμαρτήση άλλη φορά, και το φόβο της Κολάσεως, και να ριχτή με φρενιτάτα στην ρουατάη.

‘Ο ‘Αριάνδος θά ήταν είκοσι οχτώ χρόνων — άδιαφορο ύν τὰ γριζα μαλλιά του και το ρυτιδωμένο από τὰ ολονύχτια όργια και την άγνια πρόσωπο του τον έκαναν να φαίνεται πολύ μεγαλύτερος από ό,τι πραγματικά ήταν — όταν ο παντοδύναμος καρδινάλιος Μαζαρίνος του προσέφερε γυναίκα τον μιά από τις ανεψιές του. ‘Η τμή αυτή ήταν βέβαια πολύ μεγάλη και θά την ζήλευαν πολλοί ευγενείς της Γαλλίας. ‘Απόσσο, ο ‘Αριάνδος άρνήθηκε αυτήν την προσφορά, χωρίς όμως να άνταπεριστήση τον Μαζαρίνο, αφού του ζήτησε με γάμο μία άλλη ανεψιά του, την ‘Ορτανσία, μιά θερμιά καλλονή, με κατώμαρα μαλλιά και μάτια. ‘Ο καρδινάλιος δεν τού χάλασε το χατήρι, γιατί τον σωματώδισε έξωφρενικά, παρ’ όλα τὰ ελαττωματά του. Και φάνηκε πρόθυμος να τού δώσει την ‘Ορτανσία, με τον όρο όμως να περιμένη λίγα χρόνια

και τότε να κάνουν τους γάμους, επειδή η νύφη δεν είχε συμπληρώσει ακόμα το δωδέκατο έτος της ηλικίας της.

Και ο ‘Αριάνδος άναρχίστηκε να περιμένη τρία ολόκληρα χρόνια. Ένοσείται ότι στο διάστημα αυτό δεν καθότανε με σταρωμένα τὰ χέρια! Συνέχισε, κατά τη συνήθειά του, τὰ ολονύχτια όργια του με τιν γυναίκες του δρόμου, τὰ όποια διαδελχόντουσαν ολονύχτιες άρχωνίες στα μύριαρα μιάς έγκλησίας, κάθε φορά που τον έπιανε η μεταμέλεια για την κατάπτωσις του!...

Λίγες μέρες πριν πεθάνει ο καρδινάλιος Μαζαρίνος, ο ‘Αριάνδος έκανε τους γάμους του με την ‘Ορτανσία, άλικη παιά και καλοσχηματισμένη κοπέλλα δεκατέντε χρόνων, μιά παιδούλα ακόμα τού ανωλά. ‘Η μεγαλύτερες άπολαύσεις της ήταν να...πειράζει τους διαβάτες στα δημόσια πάρκα, με μιά άφέλεια, που προσένοδισε κατάκληψι, όταν λάμβανε κανείς ύπ όφην του το μεγαλύτεροπες παράσθημά της και την κοινωνική θέσι της, καθώς και να πετάη χρυσά νομισματά από το παράθυρό της, για να διασκεδάση, βλέποντας τους φτωχούς — να μαλώνουν ποιάς ν’ άραπάη τὰ περισσότερα!...

‘Η ιστορία του ‘Αριάνδου για την ‘Ορτανσία δεν βασταξε πολύ καιρό. Τρεις μήνες μόλις μετά τον γάμο τους, ο Ντε λά Μελλερκι έγκατέλειψε τη γυναίκα του, για να συνεχίση την παλιά του ζωή των όργιων. ‘Αν όμως άδιαφορούσε

ΣΦΑΛΛΟΣ η δραματική ιστορία του ‘Αριάνδου ντε λά Μελλερκι, συμβολίζει προσωποποιήματα την άγνοια του ανθρώπου, που ενώ πιστεύει στα θεία και θέλει να ζήσει μια ζωή άγνη, μακριά από κάθε πειρασμό, όποσσο βρίζεται βυθισμένος στο βόρβορο της άκολασίας, χωρίς να μπορή να κατατινήσει μέσα του τα κακά ένστικτά του. Καταλαβαίνεται, βέβαια, τί έδωσε πάλη γίνεται στην ψυχή του άνθρωπου αυτού, που βρίζεται ειρσώς σε σύγκρουσις και με τον Θεό και

για την όμορφιά της ‘Ορτανσίας, έδειχνε έξωφρενικό ένδιαφέρον για την ψυχή της. ‘Ηθελε, όσνα και καλά, να την κάνει άγια, άπόσβουλη από κάθε εύτελή πειρασμό. Απομάκρυνε από το μέγαρό του όλους τους άρρενας υπηρέτες και άπαγορεύσε στη γυναίκα του να βγαίνει από το σπίτι και να εμφανίζεται άόμα και στο παράθυρο. Και, με τη συνείδησα άναταναμένη, επειδή έφραζε το καθήκον του άπέναντι της συζύγου του, ο ‘Αριάνδος την κλειδωνε στο δωμάτιό της και έφευγε, για να επιστρέψη ύστερ’ από δυό και τρεις μέρες, κατώματος και έξαντλημένος από τ’ άναταναμένα γλέντια του.

Πολλές φορές ο ‘Αριάνδος, ενώ έσφιγγε μιά από τις άμέτριτες φίλες του στην άγκυλιά του, πήγαινε και γονάτιζε μπρός σε καμιά εικόνα με θερηκενική παρόσθη, χειρικομένη στο δωμάτιό του, και περνούσε τις ύπόλοιπες ώρες της νύχτας του προσευχόμενος με συντριβή!

‘Όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο πιο δραματική γινότανε η σύγκρουσις του ‘Αριάνδου με τ’ άπυκνάτα στοιχεία, που λυσσομάνουσαν μέσα του. ‘Όλοι οι γνωστοί και οι φίλοι του άρχισαν να πιστεύουν στα σοβαρά ότι ήταν παράφρον. Έξ άλλου, αυτό του έλεγε μιά μέρα καρδαρά και ο βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος. ‘Ενα πρωί ο ‘Αριάνδος παρουσιάζστηκε έξαλλος μπροστά του, για να τού άνακοινώσει ότι ειδη στον ύπνο του τον ‘Αρχάγγελο Γαβριήλ, ο όποιος τού ειπε :

«—Πήγαινε να βοηθί τον βασιλέα και να τού πής εκ μέρους μου ότι πρέπει να διώξη από κοντά του την φίλη του, την κυρία Λά Βαλιέρ, γιατί η γυναίκα αυτή θά κολάση την ψυχή του!...»

—Το έννομο αυτό είνε προφητικό, Μεγαλειότατε, έξακολούθησε ταράξιμένος ο ‘Αριάνδος, και πρέπει να σημειωσώφωθης με την έντολή τού Γαβριήλ!...

—Τί σήμπτωσι! άποκρίθηκε ο βασιλεύς. Την περασμένη νύχτα ειδα κι’ εγώ τον ‘Αρχάγγελο Γαβριήλ, ο όποιος μου ειπε ότι εισαι...τρέλλος για δέσμο!...

Στο μέγαρο, που κληρονόμησε ο ‘Αριάνδος από τον Μαζαρίνο, έπήγε και μιά μεγάλη άδωσα, γεμάτη από άγάλματα και ζωγραφικόνους πίνακες, άνεκτίμητα έργα τέχνης. Με τη διαφορά ότι και οι πίνακες και τ’ άγάλματα εικόνην γομνές γυναίκες. Μιά νύχτα, ο ‘Αριάνδος, έσπαστέροντας στο μέγαρο από ένα γλέντι, κατελήφθη ξαφνικά από μιά λύσσα...άγνώπτης. ‘Αρπαξε τότε ένα τσεκούρι, όμοιος στην πινακοθήκη και άχριστο, τρέλλος κυριολεκτικά, να συντριβή τ’ άγάλματα και να ξεσκίση τους πίνακες, καταστρέφοντας τους καλλιτεχνικούς αυτούς θησαυρούς, για να μη σκανδαλίζον τους θεατάς με την προκλητικότητα τους!...

Συγγρηγνός ο έξαλλος αυτός τύπος προσπάθησε ν’ άνασάση θηκώς τους ύποτελεις του. ‘Η άλήθεια, βέβαια, ειπε ότι δεν ήταν διάλοου άσούδους γι’ αυτή τη δουλειά, ο άνθρωπος που περνούσε τη ζωή του με θάλαρα όργια. ‘Απόσσο, ποιάς θά μπορούσε να τού βγάλη από το μυαλό την ιδέα, που τού καρσώθηκε ξαφνικά, ότι ήταν σταλμένος άνωθεν για να οσσή το γένος των ανθρώπων...άπό τη διαφθορά. ‘Εδωσε, λοιπόν, στους δούλους που ειχε στ’ άπέναντα κτηματά του, άλλεπάλληλες διαταγές, τη μιά πιο έξωφρενική από την άλλη, σχετικώς όλες με την θηκιά! Σκέφτηκε μάλιστα σοβαρά ν’ άπαγορεύσει στις γυναίκες ύποτελεις του να βγαίνουν έξω με ξεσκεπάστο πρόσωπο! ‘Ότε λίγο, ότε πολύ, ήθελε να μεταφρετίση στη Γαλλία το έθιμο τού φερετζέ!...

Την τελευταία όμως στιγμή, ύστερ’ από μιά προσωπική επάμβαση του βασιλέως, μετακόθηκε η πραγματοποίηση του έξωφρενικού αυτού σχεδίου!...

Παρ’ όλες τις προσπάθειες του, ο ‘Αριάνδος δεν μπόρεσε να καταστήση τη γυναίκα του άπόσβουλη από κάθε ταπεινό πειρασμό... ‘Η ανεψιά του Μαζαρίνου, δηλασμένη από τη διαγωγή τού συζύγου της

Πήγαινε και γονάτιζε μπρός στις εικόνες...

από τη διαγωγή τού συζύγου της

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Ιμπρεσαρίος Σύρμαν κι' ε' ερασιτέλης Γεωργίος. Ένας περιπατής ερασιτέλης. Έπαινο στο άμξι του χωριού. Ποιές ήταν' ο Ήρωας Χριστός και ποιές ο Στανάς. Ο Φραγκίσκος Ίωσήφ κ' η Άδελίνα Πάτσι. Πότε κοιμάται η Φωνή, κτλ.

Από τα Απομνημονεύματα του διάσημου Ιμπρεσαρίου του περιπατητού αιώνας Σύρμαν, τα οποία σημείωσαν εξαιρετική επιτυχία κι' έγιναν εκδοχή πολλές φορές σε όλες σχεδόν τις Εθνολογικές γλώσσες, μεταφράσαμε τα παρακάτω περιγράφα και αθένητα ανέκδοτα :

Κατά το 1886 ο Σύρμαν βρισκόταν στην Κοπεγχάγη, επί νεφελής ενός λαμπρού θιάσου, κι' έγινε με μεγάλη επιτυχία παραστάσεις στο Βασιλικό θέατρο. Ένα απόγευμα είχε την τιμή να προσκεκληθεί από άξιμνο βασιλέα της Γερμανίας, ο οποίος παρακληθείσας τότε στην Κοπεγχάγη, σε φιλικό περίπαιτο λίγο πιο έξω από την πόλη.

Έγινε ελιαν απομακρυνθεί αρκετά, απορριμμένοι κι' οι δυο τους από μια οικειότητα σύζητης περί θεάτρου και τέχνης, συνελπισαν στο δρόμο τον Τσάρου της Ρωσίας και τον βασιλέα της Αγγλίας, οι οποίοι βρισκόντοσαν κι' αυτοί στη Δανία.

Ακούουήσε μια εξαοιδωτή συνομιλία, κι' όλα μαζί εξακολούθησαν τόν περίπαιτο. Έξωγα δυος βροντές κι' αστραπές στον συννεφιασμένο ουρανό, φανερώσαν ότι η καταγής ήταν πολύ κοντά. Για να προλάβουν το ξέσασμα της, σταμάτησαν έναν αγαθό χωρικό, ο οποίος πήγαινε με τ' αμάξι του στην πόλη, και τόν παραδέχσαν να τους πάρη μαζί του. Πρόθυμος ξεκίνησε, δέ θησε. Η τρις Μεγαλειότητες στρωώθηκαν μέσα στο αμάξι κι' ο Ιμπρεσαρίος βύριε θεσί πλάι στο χωρικό.

Στο δρόμο ο άρελής χωρικός έπιασε κινδύντα με τόν Σύρμαν κι' άρχισε να τόν φοβάται :

— Έκείνος ο άρχοντς άτ' τούς τρεις ατόους κυριους, ποιός είνε ;

— Ο Σύρμαν δέν διάτισε γ' άπάντηρη :

— Είνε ο Τσάρος της Ρωσίας ;

— Χα... χα..., μοιροίριους ο χωρικός, νοιάζοντας ότι τόν κοροΐδεσαν. Άμ' ο νεοσός ;

— Είνε ο βασιλέης της Ελλάδος ;

— Κι' ο τρίτος ; Ξερωνας άνετόμου ο χωρικός.

— Είνε ο βασιλέης της Αγγλίας ;

— Κι' έμεις οι δυο ξεροτε ποιού είμαστε ; Ξεγώνας, έξω φρενάιν πειά ο άρελής χωρικός στον ξεκαρδισμένο Ιμπρεσαρίο.

— Όχι ! αποχώθηκε εκείνος, δίδην με άρελεία.

— Ε, να σάς τόν πώ έγώ ! Ξαναορώλιαζε ο χωρικός. Έγώ είμα ο Ήρωας Χριστός και σεις ένας Στανάς, ποι κοροΐδεστε τα άσπρα μου μαλλιά !

Φαντασθήτε την Ιλαρότητα τών τριών έστεμμένων, όταν ζήτησαν να μάθουν από τόν Σύρμαν την αίτια της όρηλης τού χωρικού. Κι' άσφαλώς εκείνος ο καινένος, παρ' όλη την γενναιωδία, με την όποιαν πληρώθηκε τόν κόπο του, θά ξεκαλοΐθη ακόμα να πιστεύη ότι τόν κοροΐδεσαν !

Κάποτε, όταν ο Σύρμαν βρισκόταν με την περίφημη προμαντόνα Άδελίνα Πάτσι στη Βιέννη, τόν φώναζε σε μια άπογευματινή παραστάσι στο θεαρείο του ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Ίωσήφ και τού...έξομολογήθηκε τα έξής :

— Φίλιπτε Σύρμαν, η Άδελίνα σου είνε άτέροχη, αλλά δέν έχει τού Θεό της... Έκαμε κάτι, τού όποιο με πείραζε βαθειά...

— Τί ήταν αυτό ποιό διασφάτισσε την Ύμετέρα Μεγαλειότητα ; ρώτησε τρομαγμένος ο Σύρμαν.

Κι' ο Φραγκίσκος Ίωσήφ, ο άγαθός όσο και δυστυχής εκείνος νεοάρχης, τού άπάντησε χαμογελώντας :

— Φαντάσου, ότι της παρηγγαίλα με τόν έπιστοπή μου να έπαναλάβη δυο φορές ένα εννοομένο μου κομμάτι από τού μελόδραμα, κι' εκείνη παρηγγαίλε : «Αν η Μεγαλειότης τού τραγουδήσει για μένα στη βραδινή παράστασι, εδχαρίστως να κοραώσω τή φωνή μου τώρα !...»

Ο Σύρμαν βεβαίονα ως αθένητη την αιθάληα αυτή της θελατικής όσο και άπεριγύρατης Άδελίνας !

Ο ύπατος Καμπαρσέρς — επί Γαλλικής Έπαναστάσεως — κάλεσε κάποτε σε τραπέζι πολλές προσωπικότητες κι' αρκετούς καλλιτέχνης.

Κατά τού τέλος της δεξιώσεως, παρακάλεσε τόν διάσημο καλλιτέχη τού άσματος Γκαρά να τραγουδήσει κάτι.

Πεισιμωμένος ο Γκαρά, γιατί τόσο άργά θυμώθηκαν να τού άπευθίνων μια τέτοια παράκληση, έβγάλε τού ρολόγι του και ειπε στον Καμπαρσέρς άτάραχα :

— Αδόνταου, πολιτα ύπατε... Είνε περρασμένα μεσόνυχτα κι' η φωνή μου κοιμήθηκε πειά !...

και μη μπορώντας ν' άνεχθή περισσότερο την τυρανία του, δραπέτεται μια μέρα από τού σπιτι της και πήγε στην Αγγλία, όπου άρχισε να περνά ζωή κάθε άλλο παρά ήβηκη και έντιμη.

Όταν ο Αριάνδος τού έμαθε αυτό, κούνησε μελαγχολικά τού κεφάλι του και ψέφησε, με έκλαυρη νόνο :

— Δυστυχισμένη γυναίκα !... Δέν πρόσερα να σώσω την ψυχή της από τή φωτιά της Κολάσεως !... Ο Θεός άς την λυπηθή !...

Φαίνεται ότι ο Αριάνδος εξακολούθησε να διατηρη στα βάθη της καρδιάς του κάποια άγάτη για τή γυναίκα του, γιατί έκανε πολλά διαδρήματα για τήν πειση να Ξαναγυρήσει κοντά του. Έκείνη όμως, η όποία ειπε κι' έπαθε όσπου ν' άποχτήση τήν ελευθερία της, δέν είχε χαμιά άπόλυτος διάθεσι να εγκαταλείψη τού Λονδίνου και τήν άρχαία τού βασιλέως της Αγγλίας Καρόλου Β', ο όποιος μαγεύτηκε από την άνθρομην όμορφιά της, για να Ξαναγυρήσει κοντά στον άνισόφορο, τόν τύραννο σύζυγό της...

Ένα πρωί, ο Αριάνδος ξεκίνησε με μια μεγαλοφώνά έντιμνασι. Φώναζε τού ίπρητικό προσοικό τού στην κρεββατοκάμαρά του και άνενοήσους ο' όλιους ότι από τή μέρα κεινή τα καθήκοντα καθένος θα όρίζοντοσαν με τόν κλήρο !... Τ' άποτελέσματα της πρωτοτύπου αυτής έντιμνείσεως ήσαν να πειση στον βιβλιοθηκάριο ο κλήρος να γίνη...αυτοίριους, ενώ ο μάγειρος έγινε κηροφός και ο κηροφός βιβλιοθηκάριος !

Φαντάσθε τώρα τί άναστομία έφερε στο μέγαρο αυτή η άλλαγη !... Όσάτος, ο οκιδωτολής ήταν κατενθουσιασμένος από τήν άνενοήσορα ποιό κατώφευσα δέν δημοσηγήση στο σπιτι του...

Και τή χρόνια περνούσαν όμια και απαράλλαχτα για τόν μισοτέλιλο Αριάνδο, ο όποιος εξακολούθησε να διακηρύσσει ότι μονάχα με τήν άγγητή θα μπορούσε ο άνθροπος να κατακτήση τόν Παράδεισο, ενώ συγχρόνως έκανε ο ίδιος πράξεις, ποιό θα ποκαλοΐσαν τή βδελυγμία και τόν άπαιτωσασμό και αϊτών άκόμη τών ζώων !...

Μια μέρα ο Αριάνδος έμαθε πως η γυναίκα του πένθανε στο Λονδίνου, όφραία άκόμα και έπιθυμητή, κι' άπαιτωσή, χρεομένη ως τού λαμού ! Η πρώτη δουλειά του ήταν να γράψη στην Αγγλία, ζητώντας να τού στείλουν τού πτώμα της Οργανίας. Μα όί δανεσιاتی της κεκοής αζέφτηκαν να τόν εκδίσασιν. Και τού άποχώθηκαν ότι, άν δέν έσφοκιδεσε τα χρέη ποιό ειχε συνάψει η γυναίκα του, δέν θα τόν άφηναν να πάρη τού πτώμα της !

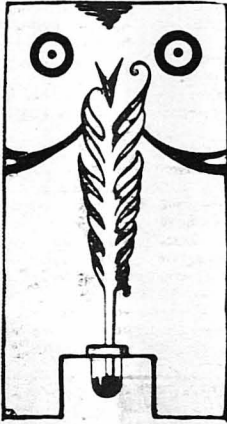
Ο Αριάνδος ύπέκρινε στον γονδροειδή αυτών εκδισατο. Πλήρωσε τούς δανεσιάτς, παρέλαβε τού πτώμα, τού βασιόμωσους και...κάθε νύχτα τού έβαζε στο κρεββάτι του και κοιμότανε δίπλα του !... Κι' όταν ταξίδεψου, τού έπαυον πάντοτε μαζί του, μέσα σ' ένα πολυτελέστατο φέρετρο !

Ένα πρωί ο Αριάνδος διάταξε τούς ίπρητές του να πάρουν τού πτώμα και να τού θάψουν στον κήπο τού μεγάρου του !...

Την έπομένη τόν βρήκανε κι' αϊτόν νεκρό στο κρεββάτι του !

Στό ένα χέρι κρατοΐσε ένα άγαμμάτιο της Παναγίας και στο άλλο ένα...γενναϊκό σπηθόδεσμο, ένθωμο ποιός ζέρει ποιός φίλης τού !

Ός την τελευταία του σιγηλή, ο Αριάνδος δέν έκαμψε να βασανίζεται από τή βαθειά του προσήλωσι προς τά θεία και από τήν έκρηκνη μανία του για τίς έπίγειες ήδονές !...

ΠΑΝΣΕΛΕΣ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Κι' η πιό θρησκα γυναίκα είνε ίκανή ν' αναβάλη γι' αύριο τήν έπιγονονια της με τόν Δημιουργό, άν τύχη να της δώση σήμερα ραντεβού ή μωδιότα της !

Ένα μεγάλο λάθος μόνου έκανε ο Θεός : Τήν δημοσηγήση τού κόποιου... Τί τέλειος, άλήθεια, θάταν, άν δέν ειχε κάνει τού λάθος αυτό !... Άνα τού Φοάνας

Αν μη και μία μόνου Παριανή στον Παράδεισο, είμα βέβαιος πως μέσα σε μια βδομάδα τού πολυ θάξη κατορθώσει να πειση τόν Θεό να...χρησηγήση γενική άμνηστεία στην Κόλασι !... Θ. Γκωστιέ

Στην έκκλησία ή θλίψη για τού θάνατο ενός άγατητού φύλου δέν έμποδίζει και τόν καλύτερο άκόμη άνθρωπο από τού να...προσέχη μίη τύχη και λερωθή τού κατέλλο του από κανένα κερσι και από τού ν' άνησχη μήπως γεμισιασει άργά... Έμιλ Μπερ

Ο θρησοκόλητος είνε ένας δειλός. Αισθάνεται περισσότερο φόβο για τού Θεό, παρά άγάτη. Ρασπιάγ

Οι άνθρωποι κατορθώσαν να μεταφέρουν στον ουρανό όλες τις κοιταμάρες της γής. Βολταίρος

Αν ο Θεός δέν έστειλε στη γή δούτερο κατακλυσμό, αυτό όφελεται στο ότι ειπε πόσο άρχοτος ίπρησε ο πρώτος... Σαμφόρ

